

TEOGONIA & TEKNOLOGIA

Valikoituja otteita

”*Voiko koneella olla sielu*, kysyttiin dramaattisten kiistojen sävyttämässä vuoden 2129 kirkolliskokouksessa. Tuloksena oli uusi, nk. *välillisen luomisen oppi*, jonka mukaan Jumala on antanut luomilleen älyllisille olennoille voiman luoda älyllisiä uusjälkeläisiä. Mutta muutokset eivät pysähtyneet tähänkään, sillä pian kävi ilmi että on mahdollista kohottaa muitakin luontokappaleita itsetietoisuuden asteelle ja toisaalta keinoälymystökin pystyi tuottamaan uusjälkeläisiä. Myöhemmät sielun kuolemattomuusopin pelastusyritykset jäivät auttamattomasti älytroniikan keksintövyöryyn alle.

Tämä synnytti kerettiläisyyttä ja lahkoja jotka yksinkertaisesti vastustivat tunnettuja tosiasioita. Katolisen kirkon tärkeimmistä kilpailijoista Islam valitsi tämän ns. *strutsitaktiikan*. Toisaalta Kalifaatista irronneet suufilais-mystiset ja mahdollais-apokalyptiset lahkot ottivat uuden teknologian avosylin vastaan, mikä synnytti kehityksimaissa *uustalebanismiksi* kutsutun väkivaltaisen teknologisen terrorin aikakauden. 2100-luvun loppupuolella katolinen kirkko tukeutui enää yhteen, välillisen luomisen oppiin. Uskoa kuolemanjälkeiseen elämään ja yksilöllisen persoonallisuuden jatkumiseen ei enää voitu julistaa. Myös aiemmin lupailun ikuisen autuuden toivo sammui ainakin kehittyneiden maiden olentojen mielissä.

Nähdessään ettei teologia pysynyt teknisen kehityksen kannoilla, perusti vuoden 2142 kirkolliskokous prognosiittien veljeskunnan, jonka oli määrä harrastaa uskontunnustuksen mukaista futurologiaa, sillä kehityksen ennakoitintarve oli polttava. Monien uusien bioteknologioiden moraalittomuus kauhistutti muitakin kuin uskovaisia. Kloonausella voitiin tuottaa normaaliyksilöiden ohella koneälyn ohjaita lähes aivottomia biologisia olentoja. Jopa vähän aikaa sitten kuolleiden ruumiit voitiin animoida ns. *nekromorfeiksi* ja asuttaa aikaisemmin kuolleiden ihmisten aivotaltioinneilla. Tällainen herätti varsin voimakasta, joskin turhaa vastustusta myös maallisilla tahoilla.

Sitten transhumanistinen vallankumous avasi portin autoevoluution rajattomaan vapauteen. Ihmislajin genomien uudelleenohjelmointia vaatineet tutkijat uskoivat lujasti, että sen tuloksena syntyisi *Homo autofac sapiens*, Viisas itsemuovaaja, ja *Morfologinen vapausliike* syntyi. Autoevolutiivinen insinööritaito, eli nk. *sikiöinninohjailu*, johti terveyden, sopusoinnun ja ruumiillisen kauneuden ihanteiden yleistymiseen. Nanososialistien vaatimusten paineessa länsimaat päätyivät takaamaan kaikille kansalaisilleen yhtäläisen oikeuden arvokkaimpina pidettyihin ominaisuuksiin.

Pian perinnöllinen rujous, raajarikkoisuus, rumuus ja tyhmyys muuttuivat vauraimmissa valtioissa harvinaisuuksiksi. Kehitys ei kuitenkaan pysähtynyt tähän, vaan autoevoluution nimissä pyrittiin kehittämään kokonaan uusia, alusta lähtien suunniteltuja ihmisrotuja ja lopulta kokonaisia uusia lajeja, jotka olisivat jo valmiiksi sopeutuneita ihmiskunnan avaruudessa kohtaamiin uusiin haasteisiin. Anatomisen anarkian estämiseksi EU:n *Eettinen Komissio* perusti HERUSUVIn, Hengen ja ruumiin suunnitteluviraston, jonka oli määrä valvoa ihmisen genomien muuntelua ja hyväksyä kaikki markkinoille tulevat uudet uusanatomiset geenikaavat, joita vanhemmat saattoivat ostaa tuleville lapsilleen...”

- Athoksen arkkimandriitta, koneisä IBM Carronzo, luennossaan *Teogonia ja teknologia*.

”Kirkko voi välillä julistaa sodan edistystä vastaan, mutta sen puolustaessa yhtä rintamaa, vaikkapa neitseellisen sikiämisen puhtautta, edistys saattaa lähitaistelun sijasta koukata rintaman taakse, jolloin asemapuolustus menettää merkityksensä. Tuhat vuotta kirkkomme puolusti äitiyttä, mutta tieto teki tyhjäksi äiti-käsitteen jakamalla ensin äidiksi tulemisen kahtia, siirtämällä sen sitten ruumiin ulkopuolelle ja luomalla lopulta sikiösynteesin. Niinpä puolustus menetti kolmen vuosisadan kuluessa (1900-2200) kaiken mielekkyytensä. Silloin kirkon oli myönnyttävä kaukohedelmöitykseen, laboratoriosikiämiseen ja konesynnytykseen, hyväksyttävä konesielu ja sakramenteja jakava kone ja tunnustettava luonnollisen ja keinotekoisien olemassaolon eron häviäminen. Jos kirkko olisi pysynyt kannassaan, se olisi joutunut jonain päivänä tunnustamaan, ettei ole muuta Jumalaa kuin Saatana.

Pelastaaksemme Jumalan tunnustimme Saatanan historiallisuuden, eli myönsimme sen heijastavan kaikkia niitä aikojen myötä muuttuvia piirteitä jotka meitä luomisessa samalla kertaa sekä kauhistuttivat että koituivat turmioksemme. Saatana on lapsellinen ajatus että Jumalan ja Ei-Jumalan välillä voi tehdä eron kuin yön ja päivän välillä. Jumala on Salaisuus, ja Saatana on eräiden siitä erotettujen piirteiden henkilöitymä. Tunnustamme vain historiallisen Saatanan. Se on henkilöitynyt ja pysyy vain vapauden vuoksi.

Nimittäessäni Saatanaa vapauden henkilöitymäksi tarkoitan, että hän on se Jumalan luomistyön puoli joka kauhistuttaa meitä eniten. Naiivia filosofiaa on ajatus että maailman tulee rajoittaa meitä kuten pakkopaita rajoittaa hullua. Saman filosofian toinen ääni sanoo, että kahleiden tulee olla meissä itsessämme. Se joka puhuu näin, kaipaa maailman tai oman itsensä vapaudelle rajoja, toivoo ettei maailma päästäisi häntä tiettyyn suuntaan, tai ettei hänen oma luontonsa pidättelisi häntä. Jumala ei kuitenkaan ole asettanut meille ainuttakaan rajaa, hän on jopa tasoittanut paikat joihin olemme joskus toivoneet rajoja, ettemme niitä ylittäessämme tietäisi tekevämme juuri niin.

On olemassa Jumalan lahjoja jotka voimme hyväksyä vastustelematta, ja on myös sellaisia joita emme voi ottaa vastaan. Se merkitsee: Jumala ei rajoita meitä missään, hän ei kavenna mahdollisuuksiamme eikä ahdistaa meitä. Maailma joka pakotetaan pelkkään hyvään, on samanlainen orjuuden tyyssija kuin maailma joka pakotetaan pelkkään pahaan.

Uskonnon historioitsijana tunnen teogoniat, joiden mukaan Jumala ei luonut täydellistä maailmaa. Silti sen sanotaan kulkevan kohti täydellisyyttä joko suoraan, mutkitellen tai spiraalimaisesti. Tunnen myös oppeja jotka nimittävät jo olemassaolevaa täydelliseksi, mutta saadakseen täydellisyyden tilit täsmäämään ne tekevät taseeseen korjauksia, joiden nimenä on paholainen. Kuitenkin olemassaolomalli jossa ikuisedistyksen vieteri kiidättää luodun lelujunaa yhä nopeammin sinne missä kaikki on paremmin, tai malli jossa Valo ja Pimeys nyrkkeilevät taivaallisen kehätuomarin edessä, samoin kuin malli jossa ihmeelliset asioihin puuttumiset ovat välttämättömiä, eli maailma jossa Luodut ovat rikkoutunut kello ja Luojan pinsetit ihme jolla kiristetään tähtikoneiston höllentyneet ruuvit, kuuluvat kirjaan jonka kypsä mieli siirtää liikuttuneen surumielisenä mutta samalla hartioita kohauttaen lastenhuoneen hyllyyn. Ei ole olemassa paholaista, ellei paholaisena pidä vapautta. *On vain yksi maailma, yksi Jumala ja yksi usko, ja loppu on vaikenemista.*”

- Alfa Centaurin kardinaali Filippino Terranova eli myöhempi paavi Hadrianus IX, skisman aiheuttaneessa puheessaan Castel Gandolfossa 2196.